

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 7 marca 2013 r. (*)

Podatki – Podatek od wartości dodanej – Dyrektywa 77/388/EWG – Zwolnienie zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi – Zakres

W sprawie C-275/11

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) postanowieniem z dnia 5 maja 2011 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 3 czerwca 2011 r., w postępowaniu:

GfBk Gesellschaft für Börsenkommunikation mbH

przeciwko

Finanzamt Bayreuth,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano, prezes izby, A. Borg Barthet, J.J. Kasel, M. Safjan (sprawozdawca) i M. Berger, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,

sekretarz: V. Tourrès, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 28 czerwca 2012 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

– w imieniu GfBk Gesellschaft für Börsenkommunikation mbH przez E. Schulza,

- w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzego, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu greckiego przez I. Pouli i K. Boskovitsa, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu luksemburskiego przez C. Schiltza, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez C. Soulay i B.R. Killmanna, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 8 listopada 2012 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1, zwanej dalej „szóstą dyrektywą”).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między GfBk Gesellschaft für Börsenkommunikation mbH (zwaną dalej „GfBk”) a Finanzamt Bayreuth w przedmiocie odmowy przez Finanzamt Bayreuth zastosowania zwolnienia z podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „podatkiem VAT”) do usług doradczych świadczonych przez GfBk spółce inwestycyjnej (zwaną dalej „TFI”).

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Artykuł 13 część B lit. d) szóstej dyrektywy brzmi następująco:

„Nie naruszając innych przepisów Wspólnoty, państwa członkowskie zwalniają, na warunkach, które ustalają w celu zapewnienia właściwego i prostego zastosowania zwolnień od podatku i zapobieżenia oszustwom podatkowym, unikaniu opodatkowania lub nadużyciom:

[...]

d) następujące transakcje:

[...]

3) transakcje, łącznie z negocjacjami, dotyczące depozytu i bieżących rachunków, płatności, transferów, długów, czeków i papierów wartościowych, z wyjątkiem jednakże odzyskiwania długów i faktoringu;

[...]

5) transakcje, łącznie z negocjacjami, z wyjątkiem zarządzania i przechowywania, dotyczące akcji, udziałów w spółkach lub stowarzyszeniach, obligacji i innych rodzajów papierów wartościowych [...];

6) zarządzanie specjalnymi funduszami inwestycyjnymi, określonymi przez państwa członkowskie”.

4 Artykuł 1 ust. 2 i 3 dyrektywy Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 375, s. 3) zawiera następującą definicję takich przedsiębiorstw:

„2. Do celów niniejszej dyrektywy oraz z zastrzeżeniem przepisów art. 2, za UCITS uważa się przedsiębiorstwa:

– których jedynym celem jest zbiorowe inwestowanie w papiery wartościowe kapitału pochodzącego od obywateli i które działają na zasadzie dywersyfikacji ryzyka,

oraz

– których jednostki uczestnictwa są, na żądanie ich posiadaczy, odkupywane lub umarżane bezpośrednio lub pośrednio z aktywów tych przedsiębiorstw. Działania podjęte przez UCITS w celu zapewnienia, aby giełdowa wartość ich jednostek nie różniła się w znaczny sposób od ich nominalnej wartości netto, będą uważane za równoznaczne z takim odkupieniem lub umorzeniem jednostek.

3. Takie przedsiębiorstwa mogą być utworzone zgodnie z prawem – albo na podstawie prawa zobowiązań (jako wspólne fundusze zarządzane przez spółki zarządzające), albo na podstawie prawa powierniczego (jako fundusze powiernicze), albo na podstawie statutu (jako fundusze inwestycyjne).

[...]”.

5 Artykuł 4 ust. 1 omawianej dyrektywy stanowi, że „[z]adne UCITS nie będzie prowadzić swojej działalności [...] bez uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności od właściwych władz w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę [...]”.

6 Artykuł 6 omawianej dyrektywy stanowi, że „[z]adna spółka zarządzająca nie może prowadzić innej działalności niż zarządzanie funduszami powierniczymi i funduszami inwestycyjnymi”.

7 Dyrektywa 85/611 została zmieniona dyrektywą 2001/107/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 stycznia 2002 r. (Dz.U. L 41, s. 20) w celu uregulowania działalności spółek zarządzających i uproszczonych prospektów emisyjnych oraz dyrektywą 2001/108/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 stycznia 2002 r. (Dz.U. L 41, s. 35) w odniesieniu do inwestycji UCITS.

8 W myśl art. 5 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 85/611 zmienionej dyrektywą 2001/107 „działalność związana z zarządzaniem funduszami powierniczymi/funduszami wspólnymi i funduszami inwestycyjnymi obejmuje, do celów niniejszej dyrektywy, obowiązki wymienione w załączniku II, które nie są wyczerpujące”.

9 Przywołany załącznik II wymienia jako „[f]unkcje zawarte w działaniach w ramach zarządzania zbiorowym portfelem”:

- „– zarządzanie inwestycyjne

- administracja:
 - a) obsługa prawna i usługi w zakresie rachunkowości w zarządzaniu;
 - b) zapytania klientów;
 - c) wycena i wyznaczanie ceny (w tym zwroty podatkowe);
 - d) monitorowanie przestrzegania uregulowań;
 - e) utrzymanie rejestru posiadaczy jednostek uczestnictwa;
 - f) podział dochodu;
 - g) emisja i umorzenie jednostek uczestnictwa;
 - h) ustalenia umowne (w tym wysłanie świadectwa);
 - i) przechowywanie ksiąg.

- Wprowadzanie do obrotu”.

10 Artykuł 5g ust. 1 dyrektywy 85/611 w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 2001/107 wprowadził możliwość, by państwa członkowskie „zezwol[іły] spółkom zarządzającym na upoważnianie stron trzecich, w celu efektywniejszego prowadzenia działalności spółki, do wypełniania w imieniu tych spółek jednego lub kilku ich obowiązków”, pod warunkiem że takie upoważnienie spełniać będzie warunki określone w tymże art. 5g ust. 1 lit. a)–i).

11 Wśród nich znajduje się warunek zawarty w art. 5g ust. 1 lit. c), zgodnie z którym „jeżeli delegacja dotyczy zarządzania inwestycjami, zlecenia można udzielać wyłącznie przedsiębiorstwom posiadającym zezwolenie na działalność lub zarejestrowanym w celu zarządzania aktywami i podlegającym nadzorowi ostrożnościowemu; upoważnienie musi być zgodne z kryteriami alokacji inwestycji ustanawianymi okresowo przez spółki zarządzające”.

Prawo niemieckie

12 Paragraf 4 pkt 8 lit. h) Umsatzsteuergesetz (ustawy o podatku obrotowym) z dnia 26 listopada 1979 r. w brzmieniu obowiązującym w latach 1999–2002, którego to okresu dotyczy spór w postępowaniu głównym (zwanej dalej „UStG”), stanowił, iż „zarządzanie specjalnymi funduszami inwestycyjnymi” jest zwolnione z podatku „zgodnie z Gesetz über Kapitalanlagegesellschaften [ustawą o spółkach inwestycyjnych, zwaną dalej »KAGG«]”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

13 GfBk jest przedsiębiorstwem, którego przedmiot działalności stanowi rozpowszechnianie informacji i doradztwo giełdowe, doradztwo w zakresie inwestowania instrumentów finansowych oraz sprzedaż inwestycji kapitałowych.

14 W grudniu 1999 r. GfBk zawarła umowę z TFI zarządzającym zgodnie z KAGG, w formie specjalnego funduszu inwestycyjnego, otwartym funduszem inwestycyjnym. W drodze umowy GfBk zobowiązała się doradzać wspomnianemu TFI „w zarządzaniu majątkiem funduszu” oraz „prowadząc ciągły monitoring majątku funduszu, udzielać zaleceń odnośnie do kupna lub sprzedaży aktywów”. GfBk zobowiązała się także „przestrzegać zasady dywersyfikacji ryzyka, ustawowych ograniczeń w zakresie inwestowania [...] oraz [...] warunków inwestowania [...]”.

15 Z akt sprawy wynika, iż uzgodnione przez strony wynagrodzenie GfBk za usługi doradcze miało wynosić określony procent średniej miesięcznej wartości funduszu inwestycyjnego.

16 W wykonaniu umowy w latach 1999–2002 GfBk udzielała wspomnianemu TFI zaleceń w zakresie kupna i sprzedaży papierów wartościowych telefonicznie, faksem lub pocztą elektroniczną. Powyższe zalecenia omawiane TFI wprowadzało do swojego systemu zleceń kupna i sprzedaży, a po zbadaniu, czy nie naruszają one żadnych ustawowych ograniczeń w zakresie inwestowania dotyczących specjalnych funduszy inwestycyjnych, realizowało je, nierzadko w ciągu kilku minut od ich otrzymania. Mimo że wskazane TFI nie dokonywało żadnych własnych wyborów w zakresie zarządzania funduszem inwestycyjnym, to jednak w

jego gestii pozostawały wciąż uprawnienia decyzyjne i ostateczna odpowiedzialność. GfBk otrzymywała informacje zwrotne dotyczące wykonywania jej zaleceń oraz codzienne zestawienia składu portfela funduszu inwestycyjnego, będącego przedmiotem jej doradztwa.

17 W ramach postępowania podatkowego w przedmiocie podatku obrotowego GfBk wystąpiła o zwolnienie z podatku VAT usług doradczych świadczonych przez nią na rzecz wspomnianego TFI, jako zleczanych na zewnątrz usług zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi. Finanzamt nie uwzględnił jej wniosku, uznając, że świadczone przez GfBk usługi nie wchodzą w zakres „zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi” w rozumieniu art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy, a więc nie dają podstaw do zwolnienia.

18 GfBk wystąpiła na drogę sądową, aby przeciwstawić się wydanym w jej sprawie niekorzystnym decyzjom. W ramach odwołania w trybie „Revision”, z którym wystąpiła do Bundesfinanzhof, sąd ten postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„W przedmiocie wykładni pojęcia »zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi« w rozumieniu art. 13 część B lit. d) pkt 6 [szóstej dyrektywy], czy usługa świadczona przez podmiot zarządzający specjalnym funduszem inwestycyjnym będący osobą trzecią jest tylko wtedy wystarczająco specyficzna i w konsekwencji zwolniona z podatku [VAT], gdy:

- a) wykonuje on czynności związane z zarządzaniem, a nie tylko z doradztwem, lub gdy
- b) usługa co do swej istoty odróżnia się od innych usług ze względu na szczególną cechę kwalifikującą do zwolnienia z podatku na podstawie tego przepisu, lub gdy
- c) działa on na podstawie upoważnienia zgodnie z art. 5g zmienionej dyrektywy 85/611/EWG?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

19 Poprzez zadane przez siebie pytanie sąd odsyłający pragnie w istocie ustalić, czy i na jakich warunkach usługi doradztwa inwestycyjnego w zakresie inwestowania w zbywalne papiery wartościowe świadczone przez osobę trzecią na rzecz TFI mieszczą się w zakresie pojęcia „zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi” do celów zwolnienia ustanowionego w art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy.

20 W tym względzie należy na wstępie przypomnieć, że usługi zarządzania świadczone przez będący osobą trzecią podmiot zarządzający są co do zasady objęte zakresem zastosowania art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy, ponieważ zarządzanie specjalnymi funduszami inwestycyjnymi, o którym mowa w przytoczonym przepisie, zdefiniowane jest ze względu na charakter świadczonych usług, a nie ze względu na podmiot będący usługodawcą lub usługobiorcą (zob. podobnie wyrok z dnia 4 maja 2006 r. w sprawie C-169/04 Abbey National, Zb.Orz. s. I-4027, pkt 66–69).

21 Jednakże, aby usługi zarządzania świadczone przez osobę trzecią można było zakwalifikować jako transakcje podlegające zwolnieniu w rozumieniu art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy, muszą one stanowić w globalnej ocenie odrębną całość oraz spełniać szczególne i istotne funkcje z zakresu zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Abbey National, pkt 70–72).

22 Odnosząc się następnie do czynności stanowiących specyfikę działalności przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, z art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/611 wynika, że transakcje przeprowadzane przez UCITS polegają na zbiorowym inwestowaniu w papiery wartościowe kapitału pochodzącego od obywateli. W istocie, przy użyciu środków, które subskrybenci powierzają im, kupując jednostki uczestnictwa, UCITS tworzą na ich rachunek i za wynagrodzeniem portfele złożone ze zbywalnych papierów wartościowych i nimi zarządzają (zob. podobnie wyrok z dnia 21 października 2004 r. w sprawie C-8/03 BBL, Zb.Orz. s. I-10157, pkt 42; ww. wyrok w sprawie Abbey National, pkt 61; wyrok z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawie C-44/11 Deutsche Bank, pkt 32). Poza czynnościami polegającymi na zarządzaniu portfelem, do szczególnych funkcji przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania należą funkcje administrowania samymi przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania, takie jak te wymienione w załączniku II do dyrektywy 85/611 zmienionej dyrektywą 2001/107 w rubryce „Administracja” (zob. ww. wyrok w sprawie Abbey National, pkt 64).

23 Z powyższego wynika, że w celu ustalenia, czy usługi doradztwa inwestycyjnego w zakresie inwestowania w zbywalne papiery wartościowe świadczone przez osobę trzecią na rzecz TFI mieszczą się w zakresie pojęcia „zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi” do celów zwolnienia ustanowionego w art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy, należy, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 27 i 31 opinii, zbadać, czy doradztwo inwestycyjne w zakresie inwestowania w zbywalne papiery wartościowe świadczone przez osobę trzecią jest nierozzerwalnie związane z działalnością właściwą dla TFI, tak że jego skutkiem jest spełnianie szczególnych i istotnych funkcji zarządzania specjalnym funduszem inwestycyjnym.

24 W tym względzie należy zauważyć, że usługi polegające na udzielaniu TFI zaleceń w sprawie kupna i sprzedaży aktywów są nierozzerwalnie związane z jego szczególną

działalnością, polegającą, jak przypomniano w pkt 22 niniejszego wyroku, na zbiorowym inwestowaniu w zbywalne papiery wartościowe zebranego od obywateli kapitału.

25 Okoliczność, że usługi doradcze i informacyjne nie zostały wymienione w załączniku II do dyrektywy 85/611 zmienionej dyrektywą 2001/107, nie stanowi przeszkody w zaliczeniu ich do kategorii specyficznych usług objętych zakresem czynności „zarządzania” specjalnym funduszem inwestycyjnym w rozumieniu art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy, ponieważ art. 5 ust. 2 dyrektywy 85/611 zmienionej dyrektywą 2001/107 sam wskazuje, że wyliczenie w omawianym załączniku „nie [jest] wyczerpujące”.

26 Fakt, iż usługi doradcze i informacyjne świadczone przez osobę trzecią nie wiążą się z dokonaniem zmian w sytuacji prawnej lub finansowej funduszu również nie stoi na przeszkodzie objęciu ich pojęciem „zarządzania” specjalnym funduszem inwestycyjnym w rozumieniu art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy.

27 Należy bowiem przypomnieć, że w pkt 26, 63 i 64 ww. wyroku w sprawie Abbey National Trybunał orzekł, iż nie tylko zarządzanie inwestycjami, wiążące się z wyborem i zbywaniem aktywów będących przedmiotem takiego zarządzania, lecz również usługi administracyjne i rachunkowe, takie jak obliczanie kwoty dochodów i ceny jednostek uczestnictwa lub udziałów funduszu, wycena aktywów, rachunkowość, przygotowywanie deklaracji w celu podziału dochodów, dostarczanie informacji i dokumentacji na temat rachunków okresowych i deklaracji podatkowych, statystyk i podatku VAT, a także opracowywanie prognoz przychodów, wchodzą w zakres pojęcia „zarządzania” specjalnym funduszem inwestycyjnym. Nie ma więc większego znaczenia fakt, że – jak to miało miejsce w sprawie będącej przedmiotem postępowania głównego – zadanie wykonywania udzielanych przez GfBk zaleceń kupna i sprzedaży aktywów, po weryfikacji ich zgodności z ograniczeniami w zakresie inwestowania, należało do wspomnianego TFI.

28 Ponadto treść art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy nie wyklucza co do zasady, by na zarządzanie specjalnymi funduszami inwestycyjnymi składały się różne odrębne usługi, które mogą wówczas być objęte zakresem pojęcia „zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi” w rozumieniu wskazanego przepisu, oraz by korzystały one z przewidzianego w nim zwolnienia, nawet wówczas gdy świadczący te usługi jest podmiotem zarządzającym będącym osobą trzecią (ww. wyrok w sprawie Abbey National, pkt 67), pod warunkiem, że skutkiem każdej z omawianych usług jest spełnianie szczególnych i istotnych funkcji zarządzania specjalnym funduszem inwestycyjnym. Tymczasem, jak już wskazano w pkt 24 niniejszego wyroku, tak właśnie się dzieje w przypadku zaleceń kupna aktywów udzielanych TFI przez osobę trzecią.

29 Należy również zaznaczyć, że zasada neutralności podatkowej nie stoi na przeszkodzie włączeniu usług doradczych i informacyjnych do kategorii specyficznych usług objętych

zakresem czynności „zarządzania” specjalnym funduszem inwestycyjnym w rozumieniu art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy, ze względu na to, że usługi doradcze świadczone osobom fizycznym lub prawnym inwestującym bezpośrednio pieniądze w papiery wartościowe są objęte podatkiem VAT.

30 Należy bowiem przypomnieć, że inwestorzy inwestujący swoje środki bezpośrednio w papiery wartościowe nie są objęci podatkiem VAT i że celem zwolnienia transakcji związanych z zarządzaniem specjalnymi funduszami inwestycyjnymi ustanowionego w art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy jest ułatwienie drobnym inwestorom inwestowania w papiery wartościowe za pośrednictwem przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, bez ponoszenia kosztów podatku VAT, w celu zapewnienia neutralności podatkowej wspólnego systemu podatku VAT w kwestii wyboru między bezpośrednim inwestowaniem w papiery wartościowe a inwestowaniem w nie za pośrednictwem przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania (zob. ww. wyrok w sprawie *Abbey National*, pkt 62; a także wyrok z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie *C-363/05 JP Morgan Fleming Claverhouse Investment Trust i The Association of Investment Trust Companies*, *Zb.Orz.* s. I-5517, pkt 45).

31 Ponadto objęcie podatkiem VAT usług doradztwa inwestycyjnego świadczonych przez osobę trzecią skutkowałoby uprzywilejowaniem TFI mających własnych doradców inwestycyjnych, ze szkodą dla TFI, które zdecydowałyby się korzystać z usług osób trzecich. Tymczasem z zasady neutralności podatkowej wynika, że podmioty gospodarcze powinny mieć możliwość wyboru modelu organizacyjnego, który z czysto gospodarczego punktu widzenia jest dla nich najbardziej odpowiedni, nie narażając się na to, że dokonywane przez nie czynności nie będą objęte zwolnieniem z opodatkowania przewidzianym w art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy (ww. wyrok w sprawie *Abbey National*, pkt 68).

32 Wreszcie okoliczność, że podmiot zarządzający będący osobą trzecią nie działał na podstawie upoważnienia w rozumieniu art. 5g dyrektywy 85/611 zmienionej dyrektywą 2001/107, nie ma wpływu na włączenie usług doradczych i informacyjnych świadczonych przez zewnętrznego zarządzającego do kategorii specyficznych usług objętych zakresem czynności „zarządzania” specjalnym funduszem inwestycyjnym w rozumieniu art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy. Wprawdzie w sprawie głównej usługi doradztwa świadczyła GfBk, choć przepisy obowiązującej wówczas dyrektywy 85/611 nie zezwalały spółkom zarządzającym na udzielanie osobom trzecim upoważnień w celu efektywniejszego prowadzenia swojej działalności, jednakże z utrwalonego orzecznictwa wynika, że w dziedzinie poboru podatku VAT zasada neutralności podatkowej stoi na przeszkodzie wprowadzaniu rozróżnienia między zgodnymi a niezgodnymi z prawem transakcjami (zob. w szczególności wyrok z dnia 11 czerwca 1998 r. w sprawie *C-283/95 Fischer*, *Rec.* s. I-3369, pkt 21; a także postanowienie z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie *C-381/09 Curia*, pkt 18, 21, 23).

33 Z powyższych względów na postawione pytanie należy odpowiedzieć, iż art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że usługi doradztwa inwestycyjnego w zakresie inwestowania w zbywalne papiery wartościowe świadczone przez osobę trzecią na rzecz TFI zarządzającego specjalnym funduszem inwestycyjnym mieszczą się w zakresie pojęcia „zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi” do celów zwolnienia ustanowionego we wskazanym przepisie, nawet gdyby osoba trzecia nie działała na podstawie upoważnienia w rozumieniu art. 5g dyrektywy 85/611 zmienionej dyrektywą 2001/107.

W przedmiocie kosztów

34 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że usługi doradztwa inwestycyjnego w zakresie inwestowania w zbywalne papiery wartościowe świadczone przez osobę trzecią na rzecz spółki inwestycyjnej zarządzającej specjalnym funduszem inwestycyjnym mieszczą się w zakresie pojęcia „zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi” do celów zwolnienia ustanowionego we wskazanym przepisie, nawet gdyby osoba trzecia nie działała na podstawie upoważnienia w rozumieniu art. 5g dyrektywy Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), zmienionej dyrektywą 2001/107/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 stycznia 2002 r.

Podpisy

* Język postępowania: niemiecki.